

Коментарите в интернет са като шофирането по пътищата – безпогрешно издават нивото на тези, които го извършват. Web 2.0 ни даде възможност да изразяваме позиция по гаден казус, текст и новини извън форумите, а все по-сериозното количество блогове на български и медии, които публикуват онлайн съдържание, ежедневно ни провокират да пишем. Какво се случва на практика обаче?

Достатъчно грамотни сме, за да публикуваме коментари в интернет. Дали обаче сме достатъчно културни, за да пишем смислено съдържание? Знаем ли как се води спор, как се възприема чуждата гледна точка, как да се аргументираме, ако позицията ни е различна от тази на другите участници в дискусиата? И защо сме толкова безнадежно негативни? Загадох си тези почти риторични въпроси след поредната

статия, прочетена в един от най-сериозните и разнообразни като съдържание български седмичници, които следя онлайн. От известно време насам изчитам и коментарите под текстовете, може би с надеждата да видя наласи и някакви тенденции. Наивно, ще кажат някои. И ще са прави, защото аз самата се ужасих и се хванах за главата от преобладаващото отрицание и безсмислената злъч, която струеше от тях. Всъщност озадачението ми идва не от друго, а от факта, че това е медия, чието съдържание предполага аудитория от интелигентни и добре образовани хора. Изумително лесно е да сме деструктивни, да пљоем, без да даваме предложение, да мачкаме словесно като някакви злобни птици, които само чакат когото да нахълват. Тези дни една гама чужденка – мениджър в голяма международна компания, сподели, че е изненадана от непре-

къснатото мрънкане на българите, което могат да практикуват по цял ден. Аз само кимах разбиращо. По всичко личи, че същото това мрънкане и негативизъм, което вече май се е превърнало в национална черта, уви, доста успешно се е пренесло и в интернет пространството. Създаваме онлайн „боклук“, като изсипваме количества душевни отпадъци просто защото технологията ни го позволява, и вместо да се изправим като личности с позиция, предпочитаме да сме мъртви души, стаем в сянката на удобната анонимност.

Как е по широкия свят? Следя доста чуждестранни сайтове и блогове – в различни области – от технологии през маркетинг, психология и мениджмънт до изкуство, дизайн и кино. Прави ми впечатление, че в повечето от тях под гаден материал хората се стремят не да критикуват, а да

В СЯНКТА НА УДОБНАТА АНОНИМНОСТ

текст: Александрина Караджова

Интелигентният коментар е въпрос на избор и ниво

Силата на думите

За тези от вас, които смятат, че да изразяваш позиция и да водиш спор е умение, близко до изкуството, или пък имат желание да усъвършенстват способността да се аргументират, препоръчвам The Great Debaters (2007). Филмът е по истински случай и отлично илюстрира как се въздейства с думи.

коментират конструктивно, споделяйки собствения си опит и давайки препоръки и връзки към материали с подобна насоченост. Често в самия коментар, вместо да изберат анонимност, предпочитат да слагат линк към личен или корпоративен блог или сайт и по този начин дори използват коментарите си като маркетингов инструмент. При всички случаи предимно позитивно и със стремеж да бъдат полезни. Разбира се, тук става въпрос за сайтове със сериозни статии, а не за Youtube. Така че определено бихме могли да почерпим опит. Поне да се замислим. Особено следващия път, когато отвътре забълбука поредният злъчен коментар. Дали щеше да е същият, ако беше придружен от истинско име и линк към личен блог. А не добре прикрит зад подлата анонимност. Знаем, че иска усилие. И е въпрос на избор. Но така е всеки път, когато трябва да създадеш, вместо да разрушиш.